

Pósa Lajos:
Tisza partján

I.

Régen hí a városháza
Öreg nagy harangja,
Álmomban is belekondúlt
Hívogató hangja.

Úgy szállottam, mint a madár
Elhagyott fészkére;
Úgy jöttem meg, mint a vándor
Anyja kebelére.

Tárd ki karod, én jó anyám!
Én szeretlek híven!
A zsibongó nagyvilágból
Meghoztam a szívem!

II.

Csakhogy újra megláttalak,
Én második szülőföldem!
Minden röged szívemhez nőtt,
Mert könnyemmel megöntöztem.

Megállok a Tisza partján,
Mormolását elhallgatom:
Innen fakadt az én sok bús,
Ajkról ajkra szálló dalom.

Ezer érzés száll szívembe
És megindul könnypatakja...
Ringasd, ringasd könnyeimet,
Te mormoló Tisza habja!

(Az Én Ujságom, 1904. június 5.)